

nascuda a Lladó el 1924 i ciutadana de Figueres gairebé sempre, les dues autores d'aquesta exposició confeïren deu plafons amb un tema concret cadascun:

- 1) Presentació;
- 2) Autoretrat;
- 3) Apartat biogràfic,
- 4) El País (L'Empordà);
- 5) Les arrels, la nissaga;
- 6) Una veu poètica essencial;
- 7) El patrimoni, els Pobles;
- 8) El Vol del pensament;
- 9) Guardons i reconeixements; i
- 10) Els camins del record (les amistats).

Els panells d'aquesta exposició «Montserrat Vayreda, camins de la vida i poesia», escrits amb lletra blanca sobre fons vermell rogent, contenen no pas explicacions sumàries en tercera persona, sinó alguns fragments literals escollits d'entre les principals obres poètiques vayredianes, a més de fotografies extretes d'obres diverses o cedides per la mateixa Montserrat Vayreda o per algunes de les seves amistats. Si tenim en compte les característiques d'aquests deu panells, de mida ben considerable, queda clar que cada visitant, sempre dins els marges d'un contingut molt ben delimitat, va endur-se de la sala d'exposicions del Consell Comarcal de l'Alt Em-

pordà una lliçó prou diferent sobre el periple vital de Montserrat Vayreda, el seu cercle d'amistats i l'obra poètica que llegirà a la posteritat; perquè, és clar, cada espectador devia interpretar de manera diferent, amb matisos diferents, la bonica unió d'imatges fotogràfiques i de versos ben travats, que, al capdavant, tothom llegeix una mica a la seva manera, segons les experiències i les lectures que més l'han marcat en la vida.

Daniel Ferrer

El Fòrum Social per l'Educació, un debat obert

L'interès pel Fòrum Social per l'Educació a les comarques gironines es va despertar per la possibilitat de fer un autèntic debat social sobre l'educació amb la participació de molts sectors i àmbits. De no fer un debat només intraescolar, sinó obert a tota la societat. Això és el que el feia i el fa interessant i innovador, i el que va determinar que diverses persones i col·lectius s'hi hagin vinculat.

Des del mes de febrer d'aquest any, que en vam fer la seva presentació pública a les nostres comarques, s'ha anat creant una dinàmica de participació i debat de persones de diversos àmbits, en

un entramat d'accions i espais per posar de manifest les inquietuds i propostes de la nostra societat envers l'educació. Des del Fòrum estem constatant el gran interès que desporten les qüestions rela-

Els mercaders del temple

Fa una trentena d'anys, a les pàgines de *Presència* vam denunciar el fet que el capítol de la catedral de Girona privés d'accedir al claustre als qui no paguessin l'entrada al Tresor de la Seu. El claustre, dèiem, forma part del temple i per això demanàvem que fos obert sense restriccions a tothom. Pobres de nosaltres, érem uns ingenus, uns veritables albat. No sols no ens en van fer cap cas, sinó que al capdavant han acordat que s'havia de tancar la catedral sencera i que, per entrar-hi, caldria pagar tres euros, cinc-centes pessetes d'abans. Un temple que ens havien dit que era de tots i que fa poc hem restaurat entre tots –amb diner públic i aportacions privades– ara resulta que només serà dels qui paguin l'entrada.

La Seu, òbviament, restarà oberta als fidels durant la celebració del culte, a primera hora del matí, però als gironins ens privaran del dret i del plaer d'anar-hi a qualsevol hora, com havíem fet tota la vida, no necessàriament per oir missa, sinó per gaudir dels infinits atractius del monument: entrar per una porta i sortir per l'altra, passejar lentament per la immensitat de la nau, donar la volta a la girola, repassar els secrets de les capelles, escoltar el so de l'orgue i de les campanes, asseure's a contemplar la grandària de la volta i els canvis de llum i de color dels vitralls...

Posats a convertir tota la catedral en un museu de pagament, caldrà esperar que la dignitat del recinte estigui d'acord amb el preu de l'entrada: que els visitants puguin veure els retaules degudament il·luminats, que no se'ls escamotegin peces essencials del fons, com el gran baldaquí que es guarda en un armari, que se'ls permeti admirar la nau més ampla del món sense l'ofensiu embalum de l'orgue...

Però ja que la catedral, abans que un museu, és la casa d'oració dels cristians, caldria també preguntar-se si la decisió presa es correspon amb l'esperit de l'Evangeli que l'Església ha de testimoniar davant del món. És sabut que en el *Nou Testament* s'explica quatre vegades un episodi molt explícit sobre la relació entre el temple i els diners.

Narcís-Jordi Aragó